

Sygn. akt. II C 122/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR H. S.

Protokolant staż. K. I.

Po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r. w Łodzi

Na rozprawie

Sprawy z powództwa R. D.

(...) S.A w S.

O zapłatę

1. zasądza od (...) S.A w S.

na rzecz R. D. kwotę:

a/ 4.460 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych) zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

b/ 532 zł (pięćset trzydzieści dwa złote) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 01 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty ,

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3 zasądza od (...) S.A w S.

na rzecz R. D. kwotę 777,95 zł(siedemset siedemdziesiąt siedem złotych 95/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4.nakazuje wypłacić R. D. z Kasy Sadu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 28,83 zł(dwadzieścia osiem złotych 83/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego uiszczonej w dniu 27 maja 2013 roku i zaksięgowanej pod poz.2411 130682,

5. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi -Widzewa w Łodzi od (...) S.A w S.

kwotę 16,50 zł(szesnaście złotych 50/100) tytułem brakującej opłaty od rozszerzonego powództwa.

Sygn. akt: II C 122/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2013 r. R. D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 8.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 12 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia. Ponadto powód zażądał zasądzenia na

swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając powództwo wskazano, że w dniu 16 września 2011 r. powód, będąc zatrudnionym w Zakładzie (...), J. (...) Spółce Jawnej w S., uległ wypadkowi przy pracy. Powód oświadczył, że w wyniku powyższego zdarzenia doznał amputacji częściowej, paliczka dalszego, 3 - go palca ręki prawej, co wiązało się także z koniecznością pobrania skóry do przeszczepu z prawego przedramienia i pozostała po tym zabiegu blizną. Powód podkreślił, że do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe amputowanego palca, a zmiany uległy jego dotychczasowe przyzwyczajenia i tryb życia.

Powód podniósł, że na etapie postępowania likwidacyjnego dochodził zapłaty kwoty 12.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, z czego pozwany przyznał kwotę 3.500 zł, przyjmując co do zasady swoją odpowiedzialność.

W zakresie żądanych odsetek, powód wskazał że w dniu 11 lipca 2012 r. pozwany wydał decyzję o odmowie wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia.

(pozew k.3-7, pełnomocnictwo k.8)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w zakresie szkody doznanej przez powoda w wyniku wypadku przy pracy i wypłacił na jego rzecz kwotę 3.500 zł zadośćuczynienia. Wskazał także, że pracodawca powoda posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany podkreślił, że odpowiedzialność cywilna pracodawcy z tytułu wypadku przy pracy ma charakter uzupełniający. W ocenie pozwanego przyznane powodowi odszkodowanie z ZUS powinno zostać zarachowane na poczet należnego powodowi zadośćuczynienia. Pozwany zakwestionował także datę od której powód domaga się odsetek ustawowych. W ocenie pozwanego ustawowe odsetki w zakresie zadośćuczynienia mogą być wymagalne jedynie od daty wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 15-17, pełnomocnictwo k.19)

W piśmie z dnia 31 marca 2015 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 600 zł z tytułu kosztów opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty. Powód wskazał, że przyjął iż opieka osób trzecich konieczna mu była przez 30 dni w zakresie 2 godziny dziennie, co przy uwzględnieniu stawki godzinowej w wysokości 10 zł daje dochodzoną kwotę 600 zł.

(pismo pełnomocnika powoda k. 201-202)

Pismem opatrzonym datą 1 kwietnia 2015 r., wniesionym do Sądu w dniu 7 kwietnia 2015 r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w postaci zmodyfikowanej. Pozwany podniósł, że powód nie wykazał aby rzeczywiście poniósł jakiegokolwiek koszty związane z opieką osób trzecich, ponadto pozwany podkreślił, że jeśli opieka taka sprawowana była przez osoby najbliższe to żądanie powoda jest bezzasadne. Nadto pozwany podniósł, że kwota wskazana przez powoda z tytułu dochodzonego odszkodowania oszacowana została w oparciu o zbyt wygórowane stawki. Pozwany wskazał także, że kwestionuje żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów leczenia i rehabilitacji w niepublicznych placówkach ochrony zdrowia.

(pismo pozwanego k. 209-211)

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2015 r. pełnomocnik powoda złożył spis kosztów poniesionych w niniejszej sprawie, w którym wskazał, że koszty te wyniosły 2.475 , 60 zł – z czego:

- wynagrodzenie pełnomocnika stanowiło- 1.200 zł,

- opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł,
- koszty korespondencji łącznie – 33,60 zł **31,80 zł**,
- opłata od pozwu – 425,
- koszt opinii biegłego – 800 zł

(spis kosztów k. 231-232)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2011 r. R. D. uległ wypadkowi przy pracy. Powód był wówczas zatrudniony w Zakładach (...) J. (...) Spółka Jawna w S. na stanowisku wędliniarza, na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do dnia 31 marca 2012 r. Do wypadku doszło podczas obsługi klipsownicy (maszyny do przerobu mięsa), po tym jak współpracownik powoda ponownie uruchomił maszynę, w trakcie gdy powód czyścił lej maszyny strykówką.

(protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy k.63-66, zeznania powoda k. 185, umowa o pracę k. 53, wyjaśnienia poszkodowanego k. 67-68)

Bezpośrednio z miejsca zdarzenia powód został przewiezony do Wojewódzkiej (...) w Ł., gdzie stwierdzono amputację częściową paliczka dalszego III palca ręki prawej. Urażoną kończynę zaopatrzono opatrunkiem jałowym i skierowano powoda na ostry dyżur (...) Szpitala (...) im. WAM w Ł., gdzie stwierdzono urazową amputację opuszki oraz guzowatości paliczka dystalnego palca III, ręki prawej. W trakcie pobytu w szpitalu u powoda wykonano chirurgiczne opracowanie rany i kikuta kostnego, wykonano plastykę autogenną pełnej grubości skóry pośredniej pobranej z przedramienia.

W dniu 17 września 2011 r. powód został wypisany do domu z zaleceniem usunięcia szwów 14-21 dni po zabiegu, zmiany opatrunku co 3 dni, przeciwobrzękowego ułożenia kończyny, przyjmowania środków przeciwbólowych oraz kontroli w Poradni (...) Ręki.

W dniu 5 października 2011 r. szwy zostały zdjęte. W karcie wizyty wpisano, informację: „płatek wygojony prawidłowo miejsce donoru skóry bez cech zapalnych”. W dniu 26 października 2011 r. oraz 30 listopada 2011 powód zgłaszał silną przeculicę szczytu kikuta oraz silne dolegliwości bólowe. Zalecano wówczas kontynuowanie leczenia oraz skierowano na rehabilitację.

W dniu 4 stycznia 2012 r. zakończono leczenie ambulatoryjne.

Powód nie korzystał z rehabilitacji, bo nie odczuwał dolegliwości. Zaczął je odczuwać po ok. dwóch miesiącach od zakończenia leczenia. Nie podjął jednak wówczas rehabilitacji, sądził że jest za późno. Nie konsultował tego z lekarzem

Przez okres 4 miesięcy po wyjściu ze szpitala powód przyjmował leki przeciwbólowe.

(zaświadczenie o stanie zdrowia k.71-72, zaświadczenie z (...) w Ł. oraz karta informacyjna k. 103, skierowanie do szpitala k.104, karta informacyjna k. 105-106, historia choroby z Kliniki (...) k. 110-114, zeznania powoda k. 184 -185)

W okresie od 1 września 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r. Zakład (...) Sp. jawna w S. objęty był ubezpieczeniem OC z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej lub użytkownika mienia, gwarantowanym przez pozwane Towarzystwo (...). Polisa przewidywała sumę ubezpieczenia w wysokości 2.000.000 zł.

(kserokopia polisy k. 81)

Pismem z datą 24 lutego 2012 r., odebrany przez pozwanego w dniu 5 marca 2012 r. pełnomocnik powoda zgłosił zajęcie przedmiotowej szkody oraz zażądał zapłaty kwoty zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 1.568 zł.

(zgłoszenie szkody k. 91-92)

Pismem z datą 12 marca 2012 r. (...) S.A. poinformowało pełnomocnika powoda o otrzymanym zgłoszeniu szkody.

(pismo ubezpieczyciela k. 88)

Decyzją z dnia 11 lipca 2012 r. pozwane towarzystwo ubezpieczeń przyznało na rzecz powoda świadczenie w wysokości 3.535 zł, z czego 3.500 zł stanowiło zadośćuczynienie.

(decyzja k. 34 oraz k. 36, polecenie wypłaty odszkodowania k. 41)

Powód w wyniku wypadku w pracy w dniu 16 września 2010 r., w zakresie narządów ruchu doznał urazowej amputacji opuszka oraz guzowatości obwodowego paliczka III palca ręki prawej. Obecnie po zastosowanym leczeniu chirurgicznym, pozostaje dobrze wygojony kikut, blizna na prawym przedramieniu i miejscowy zespół bólowy.

Uszczerbek na zdrowiu powoda w zakresie narządów ruchu, będący skutkiem powyższych urazów jest stały i wynosi aktualnie 3 % (w/g poz. 139a).

Blizna na prawym przedramieniu, pozostająca po pobraniu przeszczepu skórno-mięśniowego, nie zaburza funkcji kończyny. Może być oceniana jedynie w aspekcie estetycznym i podlega ocenie biegłego z zakresu chirurgii plastycznej.

Zakres cierpień fizycznych i psychicznych, odczuwanych przez powoda w związku z doznanymi w dniu 16 września 2010 r. obrażeniami narządów ruchu, należy określić jako znaczny. Jest to związane z doznawanym bólem, koniecznością chirurgicznego zaopatrzenia obrażeń, opatrunkami, ograniczeniami w sprawności. Umiarkowane dolegliwości pojawiają się nadal, są to dolegliwości typu subiektywnego.

Ze względu na doznane urazy narządów ruchu u powoda przez pierwsze cztery tygodnie po wypadku występowała potrzeba częściowej pomocy innych osób. Było to związane z ograniczoną sprawnością ze względu na wykonywanie opatrunków, utrzymujący się ból i trudności w posługiwaniu się prawą ręką. Dotyczyło to pomocy początkowo w wykonywaniu niektórych czynności higienicznych, cięższych czynności domowych – związanych z koniecznością przenoszenia cięższych przedmiotów w prawej lub obu rękach, w wykonywaniu forsowniejszych lub bardziej precyzyjnych czynności prawą ręką. Pomoc ta była w powyższym okresie wystarczająca w zakresie ok. dwóch godzin dziennie. Obecnie powód nie wymaga już pomocy osób trzecich.

Rokowania powoda są dobre. Powód do chwili obecnej odzyskał prawie cały zakres swojej poprzedniej sprawności. Pozostaje jeszcze mierny zespół bólowy związany z utrzymującą się wrażliwością kikuta III palca prawej ręki. Dolegliwości te stopniowo ustępują. Można oczekiwać, że w ciągu dalszych kilku miesięcy nastąpi pełna adaptacja do pozostających trwałych następstw urazu. Leczenie obrażeń narządów ruchu powoda należy uznać za zakończone z wynikiem dobrym.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii A. W. k. 142-143)

U powoda występuje stan po urazowej amputacji opuszki palca III. Paliczek dystalny z płytką paznokciową został skrócony o około 2/3 długości. K. częściowo amputowanego paliczka dystalnego po stronie dłoniowej pokryty jest dobrze wygojonym wolnym przeszczepem skóry o wymiarach 20 x 18 mm.

W połowie długości przedramienia prawego, na wewnętrznej powierzchni widoczna jest pooperacyjna blizna po pobraniu wolnego przeszczepu skóry. Blizna położona jest wzdłuż długiej osi przedramienia o wymiarach 45 x 12 mm., jest jaśniejsza od otaczającej skóry, nosi wyraźne ślady po założonych szwach.

Biegły z zakresu chirurgii plastycznej wskazał, że stały uszczerbek na zdrowiu powoda wynikający z amputacji paliczka pokrywa się z uszczerbkiem orzecznym przez biegłego ortopedę. Natomiast stały uszczerbek będący wynikiem istniejących zniekształceń bliznowatych przedramienia wynosi 1% (pkt 19 a – ze względu na brak punktu, który odnosił by się do obrażeń takich jak u powoda, biegły przyjął punkt który literalnie odnosi się do oszpecenia spowodowanego bliznami).

Zniekształcenie paliczka dystalnego palca III prawej ręki stanowi trwałą deformację ręki powoda. Nie ma możliwości rekonstrukcji paliczka.

Blizna przedramienia stanowi trwale niewielkie oszpecenie powoda. Nie jest możliwe całkowite usunięcie blizny ani na drodze leczenia operacyjnego ani innymi metodami nieoperacyjnymi. Ewentualny zabieg operacyjny może tylko częściowo poprawić wygląd blizny poprzez jej zwężenie. Nie gwarantuje to jednak uzyskania znacznej poprawy wyglądu blizny, ponieważ mogą wystąpić powikłania w procesie gojenia i tworzenia się blizny.

Koszt zabiegu plastyki małej blizny według cennika w Klinice (...) w Ł. wynosi 500 zł. zabieg ten nie byłby refundowany przez NFZ.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej T. Z. k. 193-195)

Obecnie prawa ręka powoda jest słabsza, przy zmianie pogody powód odczuwa mrowienie, uszkodzony palec pulsuje. Przed wypadkiem powód grał w siatkówkę co najmniej dwa razy w tygodniu, teraz robi to rzadziej – średnio raz na dwa miesiące. Powód boi się obciążać operowany palec. Powód nie zauważa blizny na przedramieniu pozostającej po operacji.

Po zakończonym, czteromiesięcznym leczeniu powód wrócił do pracy, w późniejszym okresie nie przedłużono z nim jednak umowy. Powód przez co najmniej pół roku był bezrobotny. Po wypadku, przez okres leczenia powód korzystał z pomocy rodziny w czynnościach takich jak przygotowywanie posiłków, ubieranie się, higiena osobista. Wraz z upływem czasu wymiar tej pomocy stopniowo się zmniejszał. Najintensywniejsza była do czasu zdjęcia szwów.

(zeznania powoda k. 184 – 185)

Powód w związku z przedmiotowym wypadkiem, otrzymał z ZUS tytułem odszkodowania kwotę 2.040 zł.

(okoliczność bezsporna)

Ustalenia stanu faktycznego zostały poczynione na podstawie dowodów z dokumentów, opinii biegłych z zakresu chirurgii plastycznej oraz ortopedii, a także w oparciu o zeznania powoda. Autentyczność dokumentów nie budzi wątpliwości i przez strony nie była kwestionowana.

Strona powodowa nie wnosila zarzutów do opinii złożonej przez biegłego A. W. (k. 154) ani do opinii biegłego T. Z. (k.201). Strona pozwana wniosła natomiast o uzupełnienie opinii przez biegłego chirurga plastycznego, na okoliczność ustalenia czy uszczerbek orzecznym przez biegłego jest tożsamy z uszczerbkiem ustalonym przez biegłego ortopedę (k.216).

W ustnej opinii uzupełniającej biegły T. Z. podtrzymał wnioski złożonej opinii pisemnej, w której wskazał, że określony przez niego uszczerbek pokrywa się z uszczerbkiem wskazanym przez biegłego ortopedę. Ponadto biegły wyjaśnił, że blizna którą powód ma na przedramieniu jest prawidłową blizną pooperacyjną . Ze względu na jej szerokość (ok. 12 mm) możliwy byłby ewentualny zabieg korekcyjny mający na celu poprawę wyglądu blizny. Nie byłaby to operacja ze wskazań zdrowotnych lecz czysto estetycznych. Biegły wyjaśnił, że koszt tego zabiegu podany w opinii pisemnej miał charakter przykładowy. Biegły wskazał, że nie ma dokładnych wytycznych co do kwalifikacji blizn do zabiegów odpłatnych i nieodpłatnych. Kwalifikacji dokonują lekarze, a decydują względy zdrowotne. Zabiegi

estetyczne wyłączone są z zakresu świadczeń gwarantowanych. Biegły wskazał, że na podstawie stosowanej praktyki w (...) klinice taki zabieg traktowany byłby jako świadczenie odpłatne. (ustna uzupełniająca opinia biegłego T. Z. k. 226)

W ocenie Sądu zupełność złożonych opinii w zestawieniu z logiką prezentowanego w nich rozumowania pozwalały w całej rozciągłości zaakceptować oceny dokonane przez biegłych w przedstawionych im kwestiach. Biegli odnieśli się do całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, dokumentacji medycznej, uwzględnili wyniki badania powoda.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również zeznania powoda, które znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w sprawie.

Mimo zobowiązania Sądu, powód nie złożył natomiast dokumentu potwierdzającego wysokość świadczeń otrzymanych z ZUS w związku z wypadkiem, dlatego też Sąd przyjął wysokość świadczenia zgodnie z kwotą podaną w korespondencji mailowej stron na etapie postępowania likwidacyjnego (k. 32), zwłaszcza, że znalazła ona potwierdzenie w zeznaniach powoda.

W tym miejscu należy także zaznaczyć, że Sąd pominął dowód z Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (k. 234-239) stosowanych przez pozwanego przy zawieraniu umowy ubezpieczenia OC z pracodawcą powoda. Powyższy dokument został złożony przez stronę pozwaną w dniu 17 lipca 2015 r. tj. po zamknięciu rozprawy. Podstawą wyrokowania jest natomiast stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (a contrario okoliczności, które ujawnią się po zamknięciu rozprawy nie mogą być podstawą rozstrzygnięcia sądowego). W związku z tym dokonanie przez sąd ustaleń faktycznych w oparciu o dowody (dokumenty), które nie zostały przeprowadzone na rozprawie (poza sytuacją określoną w art. 224 § 2 k.p.c.) jest naruszeniem ogólnych reguł postępowania dowodowego w zakresie bezpośrednio, jawności, równości stron i kontrydiktoryjności. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 571/00, OSNP 2003 nr 14, poz. 330; z dnia 19 listopada 2008 r., III CSK 67/08, LEX nr 511982 oraz z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 197/09, LEX nr 564749). Sąd nie znalazł podstaw aby uprzednio zamkniętą rozprawę otworzyć a na nowo, gdyż dowód złożony przez pozwanego nie ujawniał istotnych okoliczności (art. 316 § 2 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest więc ubezpieczenie odpowiedzialności sprawcy za wyrządzenie szkody osobom trzecim; odpowiedzialności opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka.

Odpowiedzialność odszkodowawcza prowadzącego przedsiębiorstwo lub zakład wprawiane za pomocą sił przyrody oparta jest na zasadzie ryzyka (art. 435 § 1 k.c.). Odpowiedzialność ta ulega jednak wyłączeniu (okoliczności egzoneracyjne) w trzech przypadkach wymienionych w art. 435 § 1 k.c., a mianowicie gdy szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi on odpowiedzialności.

Poszkodowany musi udowodnić, że szkoda została mu wyrządzona przez ruch przedsiębiorstwa, a przeprowadzenie tego dowodu jest równoznaczne z wykazaniem dwóch przesłanek odpowiedzialności deliktowej, opartej na zasadzie ryzyka: szkody i zdarzenia ją wywołującego oraz związku pomiędzy szkodą a ruchem przedsiębiorstwa. Ruch przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 435 § 1 k.c. obejmuje zaś każdą działalność przedsiębiorstwa lub zakładu, a nie tylko tą, która jest bezpośrednio związana z użyciem sił przyrody. Wyrządzenie szkody przez ruch przedsiębiorstwa ma miejsce zarówno wtedy, gdy szkoda jest następstwem użycia sił przyrody i pozostaje w związku przyczynowym z niebezpieczeństwem wynikającym ze stosowania sił przyrody, jak i wtedy, gdy pozostaje w związku z ruchem przedsiębiorstwa jako całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt II PK 93/11, Lex nr 1215622), a związek przyczynowy pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a szkodą występuje na gruncie wyżej cytowanego przepisu wtedy, gdy uszczerbek nastąpił w wyniku zdarzenia funkcjonalnie powiązanego z działalnością

przedsiębiorstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r. sygn.. akt II PK 233/10, Lex nr 898416, wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 400/12, Lex nr 1246799)

W rozpoznawanej sprawie, między stronami postępowania bezspornym było, że to zakład pracy zatrudniający powoda ponosi całkowita odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 16 września 2011 r. W oparciu o powyższe, należało przyjąć zatem, że strona pozwana, ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone powodowi wskutek przedmiotowego wypadku przy pracy, a jej podstawę stanowi umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej łącząca pracodawcę powoda - Zakład (...) J. (...) Spółka Jawna w S. ze stroną pozwaną. Pozwany zresztą już na etapie postępowania likwidacyjnego, co do zasady uznał swoją odpowiedzialność względem powoda i wypłacił z tego tytułu na jego rzecz kwotę 3.535 zł.

Powód ostatecznie dochodził od pozwanego zadośćuczynienia za doznane w wyniku wypadku krzywdy w kwocie 8.500 zł oraz odszkodowania w kwocie 600 zł opartego o art. 444 § 1 k.c., związanego z kosztami opieki osób trzecich sprawowanej nad powodem.

Przed Sądem pozwany wskazywał, że dalsze żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia jest wygórowane i nieadekwatne do poniesionej szkody, zaś w zakresie odszkodowania – bezpodstawne i nieudowodnione.

Zadośćuczynienie zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, czasu ich trwania i intensywności, nieodwracalności następstw wypadku, konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, szans na przyszłość, bezradności życiowej oraz innych czynników podobnej natury. Powinno uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691 i z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000/16/626; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175). O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, stopień i trwałość kalectwa. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Podkreśla się, że ocena sądu w tym względzie powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy. Istotnym elementem indywidualizującym jest wiek poszkodowanego bowiem intensywność cierpień z powodu kalectwa jest większa u człowieka młodego, skazanego na rezygnację z radości życia, jaką daje zdrowie, możliwość pracy i osobistego rozwoju (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.09.2002 r., IV CKN 1266/00, Lex nr 80272). Zadośćuczynienie musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś strony powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, jednakże uwzględnianie stopy życiowej społeczeństwa przy określaniu wysokości zadośćuczynienia nie może podważać jego kompensacyjnej funkcji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.03.2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175).

W dniu 16 września 2011 r. na skutek wypadku przy pracy powód doznał urazowej amputacji opuszki oraz guzowatości paliczka dystalnego palca III, ręki prawej. Uszkodzony palec został operacyjnie zrekonstruowany, co wiązało się z koniecznością pobrania z przedramienia skóry do przeszczepu. Mimo zabiegu, deformacja uszkodzonego palca ma charakter trwały. Opierając się na ustaleniach poczynionych przez powołanych w sprawie biegłych, Sąd uwzględnił trwałe uszczerbek na zdrowiu doznany przez powoda w wysokości 4 %. Istotne było także, że bezpośrednio po zabiegu powód zmuszony był do zmieniania co 3 dni opatrunków, przyjmowania środków przeciwbólowych i zachowania szczególnej ostrożności co do operowanej kończyny – między innymi układania jej tak, aby nie wywoływać obrzęków. Wszystko to składało się na dodatkowe niedogodności, potęgujące doznaną krzywdę. Ponadto powód wskazywał na znaczne ograniczenia w samodzielności, których doznał na skutek obrażeń. Okoliczność ta została potwierdzona przez biegłych, którzy wskazywali, że powód wymagał pomocy osób trzecich w wykonywaniu niektórych czynności higienicznych, cięższych czynności domowych, czy forsowniejszych lub bardziej precyzyjnych czynności prawą ręką.

Sąd nie pominął jednak również faktu, że po zastosowanym leczeniu chirurgicznym, doszło do pełnego wygojenia uszkodzonego palca, a blizna na prawym przedramieniu w żaden sposób nie przeszkadza powodowi w codziennym funkcjonowaniu, i jak sam wskazał – jest dla niego niezauważalna. Także rokowania powoda zostały określone przez biegłych jako dobre. W ocenie biegłych również utrzymujące się dolegliwości bólowe stopniowo będą ustępować.

Niewątpliwie wypadek był dla powoda dużym przeżyciem. Ból fizyczny, uzależnienie od pomocy osób trzecich i konieczność rezygnacji z dotychczasowej aktywności powodowały u niego cierpienia psychiczne, które w opinii biegłego określone zostały jako znaczne. Biorąc powyższe kryteria pod rozwagę oraz uwzględniając, fakt że powód jest osobą młodą, przed wypadkiem w pełni sprawną i samodzielną, Sąd uznał że należna powodowi kwota zadośćuczynienia wynieść powinna 10.000 zł. W ocenie Sądu, zadośćuczynienie w takiej wysokości odpowiada wadze i doniosłości doznanej przez powoda krzywdy, odzwierciedla wszystkie indywidualne okoliczności istniejące po jego stronie, a wpływające na rozmiar doznanej krzywdy, przez co należycie spełnia swoją funkcję kompensacyjną.

Mając przy tym na uwadze, że powód otrzymał już z tego tytułu łącznie kwotę 5.540 zł, Sąd zasądził od pozwanego kwotę 4.460 zł zadośćuczynienia. Kwota 3.500 zł wypłacona została powodowi przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego. Sąd uznał także iż konieczne jest pomniejszenie należnych powodowi świadczeń o kwotę odszkodowania wypłaconą mu przez ZUS z tytułu wypadku przy pracy. Ponieważ wysokość takiego odszkodowania, zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2002 Nr 199 poz. 1673) wyliczana jest na podstawie procentowego stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd ocenił, że jest to świadczenie faktycznie zbliżone charakterem do zadośćuczynienia i w związku z tym pomniejszył kwotę należną mu tytułem zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie o uzyskane odszkodowanie w kwocie 2040 zł.

Przechodząc do żądania powoda w zakresie odszkodowania, należało wskazać, że celem regulacji zawartej w dyspozycji art. 444 § 1 kc jest naprawienie szkody majątkowej doznanej przez pokrzywdzonego wskutek okoliczności związanych ze wskazanymi w tej normie prawnej okolicznościami dotyczącymi pokrzywdzonego, tj. uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż poszkodowany może domagać się także zwrotu kosztów opieki nad nim i kosztów rehabilitacji poniesionych przez członków jego najbliższej rodziny (por. np. wyrok SN z 15 lutego 2007 r., II CSK 474/06, LEX nr 274155). Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki : w szczególności będą to oczywiście koszty leczenia, konsultacji i rehabilitacji , ale też i koszty transportu, odwiedzin osób bliskich (por. wyrok SN z 7 października 1971 r., II CR 427/71, OSP 1972, z. 6, poz. 108), szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji (por. uchwała SN (7) z 19 czerwca 1975 r., PRN 2/75, OSNC 1976, nr 4, poz. 70; wyrok SN z 21 maja 1973 r., II CR 194/73, OSP 1974, z. 4, poz. 83); takie szerokie ujmowanie obowiązku odszkodowawczego spotkało się z aprobatą zarówno judykatury, jak i przedstawicieli nauki prawa. Jak wskazał powołany biegły, powód wymagał wyreki osób trzecich przez cztery tygodnie, w zakresie dwóch godzin dziennie. Co do zasady Sąd poparł stanowisko powoda uznając, że istotne jest samo zaistnienie szkody, a nie okoliczności związane z tym kto pomoc tę świadczył. Z zebranego materiału jasno wynika, że pomoc osób trzecich na skutek doznanych obrażeń, była powodowi konieczna. Zastrzeżenia Sądu wzbudziła jednak godzinowa stawka opieki, na którą wskazywał powód. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że koszt odpłatnej opieki na terenie aglomeracji (...) wynosi 9,50 zł (zgodnie ze stawkami stosowanymi przez (...) Komitet Pomocy (...)). Powód nie wykazał zaś aby w jego indywidualnej sytuacji zaistniały przesłanki do podwyższenia tej stawki. Tym samym z tytułu opieki osób trzecich powodowi należna była kwota 532 zł (28 dni x 2 godz. x 9,50 zł).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z. z art. 481 k.c., przy uwzględnieniu art. 817 § 1 k.c. stwierdzając, że w zakresie kwoty zadośćuczynienia (4.460 zł) należały się one powodowi od dnia 12 lipca 2012 r., tj. od następnego dnia od wydania decyzji przez stronę pozwaną odmawiającej uwzględnienie roszczeń powoda, gdyż już wówczas u powoda dało się stwierdzić istnienie krzywdy w rozmiarze pozwalającym na przyznanie mu kwoty wyższej, ustalonej w niniejszym postępowaniu. Zaś w zakresie kwoty 532 zł odsetki te należne są powodowi od dnia rozszerzenia powództwa tj. dnia 1 kwietnia 2015 r. Wątpliwości Sądu nie budziło, że w dacie tej pozwany wiedział o rozszerzeniu powództwa, gdyż pismem z dnia 1 kwietnia 2015 r. zajął w tej kwestii stanowisko.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Powód dochodził od pozwanego kwoty 9.100 zł, w wyniku orzeczenia Sądu na jego rzecz przyznana została kwota 4.992 zł, zatem powód ostał się przy swoim żądaniu w 55 %.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się:

opłata od pozwu w wysokości 425 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 o opłacie skarbowej, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349), kwota 762, 67 zł przeznaczona na wynagrodzenie powołanych w sprawie biegłych a także kwota 5,50 zł z tytułu kosztów korespondencji. W tym miejscu należy wskazać, że pełnomocnik powoda nie udowodnił aby poniósł inne koszty związane z korespondencją. Ponadto w aktach niniejszej sprawy na karcie numer 157 w złożonej kserokopii książki korespondencji zaznaczone jest że opłata za przesyłkę nadaną do pełnomocnika pozwanego wyniosła 5,50 zł.

Zatem łącznie strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2410,17 zł.

Na koszty po stronie pozwanej złożyły się koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (ustalone jak powyżej) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Łączne koszty procesu wyniosły 3.627,17 zł, z czego pozwany zobowiązany był do poniesienia kosztów w wysokości 1.994,94 zł. W związku z tym, że poniósł je w wysokości 1.217 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 777,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art.113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) w związku z art.100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać tytułem brakującej opłaty ood rozszerzonego powództwa od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 16, 50 zł. Pozostała część powyższej opłaty (45%) przypadająca na powoda potrącona została z zwróconej powodowi, stosownie do art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego